

I stolen inte pruta ty jag är ej dyr, Från
Vänder til Herrar jag min losa styr.

12. Jag låter mig nöja med hvad jag
kan få, Ej någon skal se mig at oförnögd
gå, Jag tackar det Folket som äro mig huld,
Wälsigne dem Herren til tusende pund.

13. I Sleuten han spelar och lullar ga-
lant, Hwarmed han förtjenar sig mången
bra slant: Han sedan til krogen helt nögder
månd' gå, Å: sig derstädes förfriskning undfå.

14. Pehr Stabbe han reser ur Städer
på Land, Han wistas i Strengnes och södd
uti Hall'n, En Jätte til wårten, som liknar
en Dwärg, Fast krafterna fela i ben och
i mårgh.

15. Pehr Stabbe han slutar sin Wisa
helt kort, Från söder til nordan han reser
nu bort: Han sjunger och trallar, är lu-
stig och glad, Farwål mina wänner, haf
tack för hwar dag.

GS 1739

Twenne stycken Möjsamma

Si för,

Den Första:

När Lasse war liten så
gick han te Mor &c.

Sjungen som: När jag uti skogen så wane
drar och far, &c.

Den Andra:

En Wisa jag sjunger helt lustig
och kjäff, Om lilla Pehr Stabbe
och hans Wise=säck, &c.

Tryckte i Örebro, 1792.

Exemplaret kostar 1 stilling.

I.
När Lasse var liten, så gick han te Mor
 Å fick en bit bröd å wa gläder,
 Men Bärtil, så heter hans närmaste Bror,
 Fick pengar å pung af sin Fader.
 Jag läser, sa Pelle, så får jag full mat,
 Frans Herrman wa granner, te namn å te stat;
 Han bragte så mången te lydna.
 Då liknade sig til en gyllene tid
 För barnen, at lesa med inbördes frid,
 Föräldrom til hugnad å prydnad.

2.
 När Lasse begynte bli vuxen å stark,
 Så gick han med slaga på logen,
 Bar yxen å spaden i skog och i mark,
 Och höll, som en Kar uti plogen.
 Då skaffade Bärtil hem pengar å salt,
 Å flera små frydder te korf å te palt;
 Han for må sin handel å resten
 Men Pelle höll på må sin Psaltare - Bot.
 Frans Herrman i Dag å Regering wa flöt
 I Enskor satt han å låste.

3.
 En hustru fick Lasse, som war honom hull,
 Tog all ting i huse te wara,
 Å Bärtils Madam hade pengar å gull,
 Men lika wäl wiste hon spara.
 Ja, Pelle fick en, som slätt inte wa stor,
 En

En alfwarsam Qwinnu, di falla na Mor.
 Frans Herrman om Frun war allena.
 Så wäl äro Bröder om ens med hwarann,
 Och Hustrun begär såg så wackert må Man,
 När trohet å frid dem förena.

4.
 Föräldrarna säga med fågnad å frögd,
 Att barnen så lesde tilhopa,
 Den minsta så wäl, som den största wa nögd,
 Om osörrätt hördes ej röpa.
 Som bröder så handlade Bärtil å Lars,
 Å Pelles förmaning wa lika som Fars.
 Frans Herrman sa äfwen då samma.
 Den ena gjol inte den andra förnär,
 Frans Herrman han lesde förtroligt må Pär,
 Må Lasse sat Bärtil å glamma.

5.
 När war denna tiden? Och hwar å den ort?
 Hwar tro detta folke tog wägen?
 Jo, an lesaer Lasse, besöt honom fort;
 Förr an han blir siut och förlägen:
 På Hemmane finner man honom igen.
 We Torge bot Bärtil, han står såg full an,
 Så länge, som Handelen warar.
 Å Pelle på Ryttbacken får fuller mat,
 Han motar wäl ehjran bort ur sitt fat.
 Frans Herrman sin fallric försvarar.

6.
 I Rättvisa Härad å Laglydna By,
 Som ligger wid Menlösa Kyrka:
 Där Bonden å gammal å stugan å hy,
 Och

Och hushållet äger sin styrka,
Där folket å nögd, te lefwa i frid,
Där prisar ju Lasse sin gyllene tid,
Å wisar ännu, at han lefwer.
Ja, den som å lydig å wil göra godt,
Kan altid få del i hans lyckliga lott;
Men ingen oduglig och hefwer.

7.

På samwets och Uprigtighets Torg,
We stora Bålsignelses Gatan,
I Huset, som kallas för Lydia Borg,
Där gränden går opp te Sanct Mathan.
Där finnes hos Bårtil det gods som är godt,
Han handlar och riktigt må wigt å må mått,
Å redlig och from i sin wandel;
Där ser man et tecken til gyllene tid;
Den där går i läran, å blifwer därwid,
Får framgång å lycka til Handel.

8.

När wägen å slipprig å mörker å smal,
Så frågar man efter det Huset,
Där hålsosam salswa för ögon å sal,
Å sanningen tänder opp ljuset.
Då finner man Pår i sin wanliga drägt,
Han säger: si här, mina wänner å slägt,
Si, Mästaren wil Eder hjälpa;
Han lärer den rätta rättfärdighets wäg:
Är det icke gyllene tiden, så säg?
Han kan war försmådare stjelpa.

9.

Då Bröderna fela, så sitter ju Frans,

3

I ställe för Far å ska döma,
Har Boken och klubban på bole te hands;
Då gäller det samwetet ömma:
Han wet han ska swara för Gud å för Far,
Hur liten och stor ha fått lika försvar,
Och ingen med orätta lider.
När ingen får taga sig rätt, som han wil,
Men alt efter Lag å Förordning går til,
Då äro ju gyllene tider.

10.

Så lefwe nu Lasse bå länge å wäl,
Med Bårtil i frid och i sänja!
Ja, Pelle bewiste sin lära må skal,
Som sanningen kunna befrämja!
Frans Herrman använde sin gyllene tid
Til husets förköfning å inbördes frid!
Så warar deß längre hans lefnad.
Men Fadren, som har af den Högste sin rätt,
Han styre dem alla på Christligt sätt,
Til rättwis å lydaktig lefnad.

11.

Herr Prast å Fru Präla beklaga sin nöd,
Alt tiden å knapp å beswärlig.
I wållust å lättja förspiller sit bröd
En slösare, fast han å färlig.
Men swärasse tiden har den på alt sätt,
Som säcktar å snålas men aldrig blir mått
Åf uflaste träcken och skarnet;
Han gapar så snart efter andras, som sit,
Han ångslas, och kan ej från ångslan bli qwitt;
Han fångslas och tvingas i garnet.

Godt samwet allena gör gyllene tid:
 Så lycklig å den, som det åger:
 Han wil icke lifna mot inwärtens frid,
 Det gull hela werlden upväger.
 Har kroppen sin näring och helsa iämval,
 Så synes ej hwad en kan hafwa för skäl,
 På tiden och lyckan at klaga:
 Fast bättre gör den, som å nögd må sin lott,
 Den han utaf Högsta Gudsnyen ha fått,
 Å willigt sin börda kan draga.

Den Andra:

En Wisa jag sjunger helt lustig och fräck,
 Om lilla Pehr Stabbe och hans Wisa:
 Säck, Samt Hästen den bränd han elbet up-
 på, Helt lustig och nögder han alltid månd gå.

2. Om qwällen han kommer och wänli-
 gen ber, Rät upp tjära Moder och lärn
 mig qwarter, Att jag må få hwila min ut-
 tröta kropp, Och sedan i morgon helt lustig
 sta opp.

3. Den lilla Pehr Stabbe har sådant
 maner, Han sjunger och trallar, han skratt-
 tar och ler: Han handlar med wisor och
 annat ibland, Och söker sig föda med är-
 liger hand.

4. Uppå Herregårdar han säljer och til,
 Historier och Wisor han där sälja will, Å
 Byar hos Bönder han reser omkring, Och
 beder om Goder för bruna Hästen sin.

5. Han

5. Han hafwer och Wisor om alla slags
 Folk, Att sjunga behöfwer han alsingen
 folk: Han sjunger om Pigor och Jungfrur
 och Moder, Swarmed han förtjenar sitt
 dagliga bröd.

6. Han sjunger om Konungen och Drott-
 ningen war, Prins Carl och Prinsehan
 helt lustigt det går, Och se'n om Prins
 Fredrich Wolph dertil, Den sköna Prinses-
 san han ej glömma will.

7. I Träsal på Hästen han pryder sin
 kropp; Men stegen skal drukas när han sti-
 ger opp. Han kommer från Strågnås med
 Wisorna mäng, Och börjar sin resa med
 trall och med sång.

8. Mid Tunafors Brud, där han wistas
 som måst, I Snarpetorpa gårde, där släp-
 per han sin häst; Hos Ginstrom och Julius
 han wistas ibland, Ja ofta så gångar han
 in uti Stan.

9. När han där ha warit en liten en tid,
 Se'n far han med Hästen och Wispåsen
 nid Til Sveckund, och bjuder åt Bönde-
 ren all, Ut Wisor, och sjunger fallallerilall.

10. Han ropar helt lustigt, min wänner
 kom fram Och handla nu Wisor och an-
 nat smått fram, Historier och Hättor båd'
 stora och små, Jag sielfwer tillwertar af
 blant Wåbings-trä.

11. Ett tre för stycket för Wisor jag
 tar, Tre Mark för en Halring af fyrtio par,

3